

Свети Петъръ откачи кантарчето, което висѣше на единъ гвоздѣй предъ райскитѣ врата.

— Чакай да видимъ, дѣдо Иване. Кажй си по-напредъ добринитѣ. Кантарчето ще покаже. Въ лѣвото блюдо слагамъ твоя грѣхъ — ей го: една малка капчица. Въ дѣсното ти натрупай всичко добро, което си направилъ презъ живота си. Ако натежи доброто, — добре дошълъ, дѣдо Иване, въ рая!

Дѣдо Иванъ се почеса по тила и захвана да изрежда:

— Най-напредъ, свети Петърчо, да сложимъ чешмата срѣдъ село съ деветтѣ корита. По-хубава чешма отъ нея—здраве. Водата ѝ бистра като елмазъ. Цѣлото село слиза вечеръ да налѣе котлитѣ. Само тази добрина стига на дѣда Ивана.

— Малко е, — рече свети Петъръ.

— Щомъ като е малко, да сложимъ голѣмия камененъ мостъ надъ Янтра. Ти минавалъ ли си, Божи ключарю, по него? Да видишъ какъвъ е високъ. Свѣтъ ще ти се завие, ако погледнешъ надолу. Хилядо желтички съмъ начелъ за него. Малко нищо ли е?

— Лекичкъ е, дѣдо Иване, грѣхътъ ти много тежи.

— Тѣй ли, — замисли се дѣдо Иванъ, — тогава да сложимъ и новата черкова. Знаешъ ли я? Погледни презъ облацитѣ. Каква е хубава! Виждашъ ли я? Бѣлѣ се срѣдъ селото, високо надъ върховетѣ на най-голѣмитѣ орѣхи грѣе божиятъ кръстъ. Седемъ години дѣдо Иванъ черкова прави. Сънъ не ме хващаше. Не ти се оплаквамъ. Което съмъ правилъ, за душата ми е било.

Свети Петъръ издигна кантарчето и дѣсното блюдо отскочи високо нагоре, а лѣвото, дето бѣше грѣхътъ, натегна надолу до земята.

Дѣдо Иванъ уплашено погледна божия ключаръ и нищо не разбра.

— Кажй какъвъ е моятъ грѣхъ!

— Тежъкъ.

— Че може ли една нищо и никаква капчица да е по-тежка отъ моста, чешмата и черквата?

— Може, — рече свети Петъръ, — грѣхътъ много тежи.

— Кажй, да го чуя!